

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/157/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010124
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818010124.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Beáty Javorkovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. januára 2019 prejednal sťažnosť odsúdeného

S. K.,

nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom N. č. XXX, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2Nt/4/2018 zo dňa 9. júla 2018 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/100/2014 zo dňa 9.8.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 2To/23/2017 zo dňa 7.11.2017 a v spojení s uznesením Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 3T/100/2014 zo dňa 30.12.2016 o oprave bol S. K. v bode 2. uznaný vinný zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., pretože potom čo dňa 11.4.2013 v čase okolo 16.00 - 17.00 hod. bol poškodený K. J. na zastávke MHD K. smerom do W. v D. naložený do osobného motorového vozidla C. V., striebornej farby a na podklade telefonátu bol prevezený k lyžiarskemu stredisku Homôľka, okres Prievidza, k bufetu Partizán, po slovnom konflikte s poškodeným K. J. a údere päťou do oblasti tváre a vyhrážkach v blízkom lese prehľadal oblečenie poškodeného K. J., z ktorého mu vzal osobné doklady, bližšie nezistený telefón, kľúče od bytu, bližšie nezistené cigarety, zapalovač a minimálne finančnú hotovosť 300 €, čím spôsobil poškodenému K. J. škodu vo výške minimálne 300 €; v bode 3. bol uznaný vinným z prečinu obmedzovania osobnej slobody formou spolupáchateľstva podľa §§ 20, 183 ods. 1 Tr. zák., pretože potom čo bol dňa 11.4.2013 v bližšie nezistenom čase vo večerných hodinách poškodený K. J. privezený do N., na Ul. Q. číslo 4, do areálu spoločnosti Magic Style, s. r. o., posadili poškodeného na stoličku, bližšie nezisteným silonovým lanom zviazali poškodenému K. J. ruky za chrbtom, obžalovaný L. poškodenému prelepil lepiacu pásku cez ústa a následne spoločne vzali poškodeného a zamkli ho takto zviazaného v kotolni daného objektu a kde bol proti svojej vôli zavretý asi dve hodiny.

S. K. bol za to odsúdený podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. s použitím §§ 41 ods. 2, 37 písm. h), 38 ods. 4 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody 56 mesiacov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Uznesením súdu prvého stupňa bol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietnutý návrh odsúdeného S. K. na povolenie obnovy konania v jeho vyššie uvedenej trestnej veci, pretože súd prvého stupňa nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený S. K., ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Následne odsúdený sťažnosť písomne odôvodnil jednak sám, ako aj prostredníctvom svojho obhajcu. Obhajca v úvode dôvodov sťažnosti uviedol, že súd prvého stupňa sa pri zdôvodňovaní svojho rozhodnutia neúčelne zameril na posudzovanie totožnosti skutku uvedeného v obžalobe so skutkom uvedeným v rozsudku súdu prvého stupňa. Obhajca túto otázku vyslovenú v návrhu na povolenie obnovy konania považoval za nepodstatnú, poukazujúc len na nesprávne zameranie dokazovania v pôvodnom konaní. Súd prvého stupňa sa pritom nezaoberal skutočnými dôvodmi, pre ktoré bol podaný návrh na povolenie obnovy konania. Predovšetkým odsúdený v návrhu uviedol iný dôvod trestnej činnosti proti poškodenému J., ktorým bolo to, že poškodený si mal prisvojiť so svedkom N. finančné prostriedky vo výške 50.000 € z obchodnej spoločnosti K. C.. Ide o novú skutočnosť oproti tvrdeniu odsúdeného S. K. v pôvodnom konaní, keď dôvodom trestnej činnosti bol dlh poškodeného J. odsúdenému K. 2.000 € za motorové vozidlo. Tento nový dôvod trestnej činnosti má vplyv na hodnotenie dôkazov, keď pôvodne bol uznaný vinným z dvoch trestných činov, čím došlo aj k zvýšeniu pomeru príťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi. Súd prvého stupňa túto novú skutočnosť úplne ignoroval, opomenul sa týmto dôvodom vôbec zaoberať a žiadnym spôsobom sa s ním nevysporiadal. Ďalšou novou skutočnosťou je čestné vyhlásenie a výpoveď poškodeného K. J. na verejnom zasadnutí, pričom tento uviedol, že odsúdený S. K. sa voči nemu nedopustil trestného činu lúpeže. Súd prvého stupňa sa potom riadil nesprávnymi úvahami v tom, že vykonané dokazovanie v pôvodnom konaní v porovnaní s novými dôkazmi nie sú dôkazmi, ktoré by boli súdu pôvodne neznáme a ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Obhajca k tomu uviedol, že novou skutočnosťou je zásadné spresnenie výpovede poškodeného K. J., resp. jej zmena v tom, že odsúdený S. K. nezobral poškodenému žiadne veci násilím ani pod hrozbou násilia ani na spáchanie tohto trestného činu nedal žiadny príkaz, pričom prehľadávanie poškodeného bolo len za účelom, či tento nemá pri sebe zbraň. V ďalšej časti odôvodnenia obhajca poukázal aj na prax všeobecných súdov, ako aj Ústavného súdu SR (napr. nález III. US/406/2014) v tom, že aj v konaní o obnove konania je potrebné rešpektovať základný princíp trestného práva „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Súd v konaní o obnove konania nemôže definitívne posudzovať predkladané dôkazy v kontexte dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, ale musí sa obmedziť len na zisťovanie toho, či je pravdepodobné, či by tieto dôkazy v kontexte skutkových záverov ustálených na základe dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, boli spôsobilé odôvodniť iného rozhodnutie o vine navrhovateľa na obnovu konania. Ak je takáto pravdepodobnosť daná, musí súd rozhodnúť v prospech odsúdeného a obnovu konania povoliť. Postačuje pritom aspoň zistenie, že nie je vylúčené, že by takéto nové dôkazy pôvodné rozhodnutie zvrátili. Obhajca navrhol uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť s tým, aby bola povolená obnovu konania.

Odsúdený S. K. v písomných dôvodoch svojej sťažnosti sa stotožnil s dôvodmi sťažnosti svojho obhajcu. Ďalej najmä uviedol, že je vo výkone trestu odňatia slobody pre skutok, ktorý nikdy nespáchal. V tento súvislosti poukázal na obsah výpovede svedka poškodeného K. J. na č. I. 162, z ktorej výpovede okrem toho, že trestný čin lúpeže nespáchal, vyplýva aj to, že iniciátor trestnej činnosti voči poškodenému nebol odsúdený S. K.. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na tvrdenie, že poškodený J. zotrval na svojej výpovedi z prípravného konania. V závere odsúdený uviedol, že absentuje logika jeho odsúdenia, ktorá je základom pre uloženie akéhokoľvek trestu.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr.por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného S. K. na obnovu konania rozhodoval na verejnom zasadnutí, kde okrem odsúdeného vypočul aj navrhovaného svedka - poškodeného K. J.. Pokiaľ tu odsúdený navrhoval vypočuť aj ďalšie osoby A. E., K. C. a S. F. (pôvodne spoluobžalovaných s odsúdeným S. K.) súd prvého stupňa správne tieto návrhy zamietol, pričom na pôvodnom hlavnom pojednávaní potom čo tieto osoby odmietli vypovedať, bolo vykonané dokazovanie prečítaním ich výpovedí z prípravného konania.

Skôr, ako senát nadriadeného súdu vysvetlí svoj názor na jednotlivé vytýkané chyby v sťažnosti odsúdeného, poukazuje na podstatu a zmysel mimoriadneho opravného prostriedku v podobe obnovy konania. Právoplatnosťou súdnych rozhodnutí (vrátane odsudzujúcich rozsudkov) je garantovaná stabilita a nezmeniteľnosť týchto súdnych rozhodnutí. Inštitút obnovy konania predstavuje zásah do takejto právnej istoty nastolenej právoplatným súdnym rozhodnutím vo veci, pretože umožňuje príslušnému súdu rozhodovať o veciach právoplatne rozhodnutých. Účelom konania o povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, je odstránenie prípadných justičných omylov.

Ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení (vrátane osoby páchatela), ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva (v sťažnosti je na to správne poukázané obhajcom), že súd prvého stupňa sa pri rozhodovaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania „nadbytočne podrobne zaoberal totožnosťou skutku v odôvodnení svojho rozhodnutia, pretože ide o otázku právnú, preskúmvanie ktorej nemôže byť predmetom obnovy konania.

Súčasne ale súd prvého stupňa v ďalšej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 394 ods. 1 Tr. por. upravujúcim podmienky obnovy konania uviedol, že výpoveď svedka K. J. nie je skutočnosť ani dôkaz, ktorý by nebol súdu skôr známy a ktorý by odôvodňoval iné rozhodnutie o veci.

V tejto súvislosti aj z pohľadu vyššie uvedeného je potrebné uviesť, že v konaní o povolení obnovy konania podľa Trestného poriadku príslušný súd nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje otázku, či nové skutočnosti, alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými môžu odôvodniť iné rozhodnutie vo veci, než ktoré už bolo vydané. Súdu prvého stupňa pritom nie je možné vytknúť, že by sa týmito zákonnými podmienkami pre povolenie obnovy konania nezaoberal.

Z písomných dôvodov sťažnosti odsúdeného pritom vyplýva, že nesprávnosť svojho odsúdenia odôvodňuje najmä dvomi novými skutočnosťami (nie novými dôkazmi) spočívajúcimi jednak v novej príčine trestnej činnosti voči poškodenému K. J. (uviedol ju v návrhu odsúdený S. K.) a jednak v tom, že sa trestnej činnosti lúpeže voči poškodenému nedopustil (v konaní o obnove konania tak vypovedal poškodený K. J.). Odsúdený aj poškodený boli v pôvodnom konaní vypočutí, preto nejde o nové dôkazy a mohlo by ísť len o nové skutočnosti z ich následných výpovedí vyplývajúcich.

K uvádzanej novej skutočnosti ohľadne príčiny trestnej činnosti proti poškodenému je potrebné uviesť, že táto príčina (dlh poškodeného odsúdenému alebo dlh poškodeného inej osobe) nie je zákonným znakom skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., a preto ani jej eventúálna zmena by nevedla k priaznivejšiemu rozhodnutiu o vine odsúdeného.

Pokiaľ ide o novú skutočnosť spočívajúcu v tom, že samotný poškodený v konaní o povolení obnovy konania (čestné prehlásenie a výpoveď na verejnom zasadnutí) „vyviňuje“ odsúdeného z lúpeže voči jeho osobe, k tomuto nad rámec dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa uvádza senát nadriadeného súdu nasledovné. Súdny obidvoch stupňov pôvodne konajúcich vo veci podrobne v dôvodoch svojich rozhodnutí vysvetlili, prečo usvedčujúce výpovede poškodeného K. J. sú vierohodné a preukazujúce spáchanie trestného činu lúpeže práve odsúdeným S. K. voči jeho osobe. Poškodený síce na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, avšak o vine odsúdeného vypovedal v prípravnom konaní. Vzhľadom na rozpory vo výpovediach odsúdeného a poškodeného z prípravnom konaní bola dňa 13.9.2013 vykonaná medzi týmito osobami konfrontácia, kde poškodený „do očí“ S. K. vypovedal o jeho násilí, vyhrážkach, prehladávaní a vzatí telefónu, kľúčov, cigariet (č. l. 208-212).

Z takej to dôkaznej situácie (v pôvodnom konaní a v konaní o obnove konania) potom súdy konajúce o návrhu na obnovu konania skúmali, či tieto nové predkladané skutočnosti sú spôsobilé v rovine aspoň „pravdepodobnosti“ (určitý stupeň pravdepodobnosti alebo dôvodný predpoklad) viesť k zmene pôvodného rozhodnutia v prospech odsúdeného. Vzhľadom k tomu, že takéto rozhodnutie nemôže súd urobiť izolovane len na základe predpokladaných nových skutočností, ale je potrebné ich hodnotiť vo

vzťahu k skutočnostiam a dôkazom, na základe ktorých súdy ustálili skutkové zistenia v pôvodnom konaní, sa senát nadriadeného súdu stotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom, že podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. nie sú splnené.

Pokiaľ obhajca odsúdeného v sťažnosti poukazoval aj na zásadu trestného konania „v pochybnostiach v prospech obvineného“, ktorá platí aj v konaní o návrhu na obnovu konania, s týmto názorom sa senát nadriadeného súdu stotožnil. V konaní o obnove však uplatnenie tejto zásady má iný obsah. Primárne sa tu uplatnenie tejto zásady dotýka existencie pochybnosti týkajúcej sa možnej „pravdepodobnosti“, že by v novom konaní po povolení obnovy konania mohlo dôjsť k rozhodnutiu priaznivejšiemu pre odsúdeného, než je pôvodné rozhodnutie. Už vyššie pritom senát nadriadeného súdu vysvetlil, že prezentované „nové skutočnosti“ takúto „pravdepodobnosť“ zmeny k lepšiemu neodôvodňujú.

Senát nadriadeného súdu taktiež poukazuje na to, že ani eventúálna „zmena“, alebo rozšírenie príčiny trestnej činnosti proti poškodenému zo strany odsúdeného S. K. (nie dlh voči nemu, ale voči tretej osobe) by nepriniesla ani zmenu rozhodnutia o treste v prospech tohto odsúdeného, pretože tomuto bol podľa §§ 188 ods. 1, 37 písm. h), 38 ods. 4 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.